

MYŠLENKY NA MĚSÍC DUBEN

VALENTINO SALVOLDI

BŮH JE VĚTŠÍ NEŽ TVÉ SRDCE

O SVÁTOSTI SMÍŘENÍ TROCHU JINAK

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ 2010

1. Pojdte slavit! Svátost smíření je radostným setkáním s Pánem života, jenž nás noří do své smrti, abychom tak mohli mít účast na jeho vzkříšení.
2. Právě tehdy, když se konfrontujeme s nesmírnou silou Božího milosrdenství, vystupuje na povrch stále více velikost našeho hříchu a nedbalosti a opomíjení.
3. Světec dobře ví, že bez Boží milosti a lásky by byl jedním z nejhorších hříšníků. K tomuto milosrdenství se utíká vždycky, když si uvědomí, že může v každém okamžiku padnout.
4. Kristova přítomnost v nás přemáhá hřích a vykořeňuje zlo.
5. Bůh je větší než naše srdce, a využívá dokonce i našeho hříchu, aby se projevil triumf jeho milosrdenství, když člověka pozvedá z prachu, aby jej povýšil k ještě větší důstojnosti, než byla ta, kterou měl dříve, než zakusil zlo.
6. Kristus přišel na svět nejenom proto, aby nás vysvobodil od hříchu, ale především proto, aby nás proměnil podle své podoby.
7. Bible nám nepřipomíná hříšnost proto, aby nás tím pokořovala, ani proto, aby nám to drtilo kosti, nýbrž proto, aby nám pomohla uvědomit si čistou milostivost odpuštění.
8. Zním tři způsoby, jak pečovat o svou spásu: jako otrok, jako kupec, jako syn. Otrok jedná ze strachu před trestem. Kupec myslí na svůj zisk. Ty se ale povznes na úroveň syna, a proto uctivě miluj nebeského Otce.
9. Svatý je ten, kdo dobře ví, že Bohu dluží velmi mnoho, neboť nebeský Otec ho zaplavil svou milostí, a proto ho uchránil od mnoha pádů.
10. Ten, kdo zakouší Boží milosrdenství, proměňuje přijaté odpuštění v pohnutku k tomu, aby se stal sám darem pro bližní.
11. Jedním z nejzávažnějších a nejrozšířenějších hříchů, do něhož s různou intenzitou upadáme, je hřích opomenutí a nedbalosti o dobro, které bychom mohli a také měli vykonat.
12. Kristus před tím, než vykoná zázrak, vyžaduje po dotyčném člověku, aby vyznal, že ho potřebuje, aby i navenek svým hlasem projevil přijetí pravdy o sobě samém, protože odvaha přiznat se veřejně a vyznat svou touhu po proměně života je již prvním krokem na cestě k uzdravení.
13. Bůh stvořil všechno dobré a krásné. Člověk to vše ničí tím, že sám sebe destruuje. Kristus přichází jako Spasitel a všechno zase dává do pořádku.
14. Je velmi pravděpodobné, že většinu utrpení si působíme my sami, protože nedokážeme odpustit, nejsme s to smířit se se svou vlastní minulostí, s pamětí, s afektivitou, s tělem a se smrtí.
15. Když se zahledíme před sebe do budoucnosti, můžeme, za předpokladu, že milujeme život, milovat také svou smrt, což bude hodina našeho definitivního narození.
16. Když se všichni obrátíme k Bohu, nalezneme zde svobodu a nový startovní bod.

17. Smířit se s minulostí znamená zároveň léčit vlastní paměť, aby se nestala podobnou odpadkovému koši, protože se v ní má uchovávat především to pěkné a krásné, abychom za ně mohli vzdávat díky, což nás uvádí na pole eucharistie.
18. Kdo si připomíná zázraky Lásky, které zakusil v minulosti, ten se sám stává eucharistií, tedy díkyčiněním a díkyvzdáním.
19. Boží láska je výzvou. Nepočítá podle lidských měřítek, pouze hledá příležitost k tomu, aby rozlila vodu z přehrady do pouště, aby mohla rozkvést.
20. Žít začínáme doopravdy teprve tehdy, když díky zkušenosti se smrtí nějaké blízké osoby učiníme rozhodnutí, že smrt budeme vnímat jakou součást života, což nám pak dovolí naplno milovat svůj vlastní život.
21. Čím víc člověk chybuje, tím více ho Bůh zahrnuje svým milosrdenstvím.
22. Být spravedlivý obnáší jednat s lidmi podle toho, co si zasluhují, a podle toho, co kdo učinil. Milovat naproti tomu znamená zahrnovat osobu dobrem, které ji vykupuje a vede ji k životu.
23. Ve zpovědnici se obnovuje tajemství Kristovy smrti a jeho vzkříšení, což je pro kajícího pravý zdroj života, neboť není souzen a zavrhován, nýbrž je zahrnut milostivou láskou našeho Vykupitele.
24. Člověk se dívá očima, Hospodin však hledí srdcem.
25. Milovat znamená chtít dobro druhému.
26. Nebeský Otec jako lék na hřích nabízí smíření, k tomu však ještě připojuje možnost, abychom ze zla vytěžili alespoň něco dobrého.
27. Jakmile si křesťan uvědomí, co všechno v jeho životě působí Bůh, spontánně to v něm vyvolá touhu, aby Bohu vzdával díky a velebil ho.
28. Eucharistie je pokrmem naší víry, posiluje naše kroky při putování k dokonalosti, osvobozuje nás od hříchů, dává pokoj duši.
29. Kristus je při eucharistické hostině současně tím, kdo zve, i tím, kdo se nám nabízí jako pokrm.
30. Eucharistie je svátost Božího milosrdenství, která se ukrývá pod způsoby chleba a vína, a tak se toto milosrdenství stává naším pokrmem a snímá z nás naše hříchy.